

Αύριο Τετάρτη και μεθαύριο Πέμπτη εμείς οι δημοσιογράφοι ψηφίζουμε για να εκλέξουμε νέα μέλη στο ΔΣ της Ένωσης Συντακτών, νέα μέλη στα πειθαρχικά, νέους εκπροσώπους στα ΜΜΕ. Μόλις πέντε χρόνια έχουν περάσει από τον Οκτώβρη του 2010 όταν οι εκδότες, οι κ.κ. Ψυχάρης και Μπόμπολας παρέδωσαν στην τότε ΕΣΗΕΑ το περίφημο **non paper** με τις απαιτήσεις τους. Δεν έγινε αποδεκτό. Και ακολούθησε το πογκρόμ στα ΜΜΕ, με χιλιάδες απολύσεις, περισσότερες από 3.000 εργαζόμενοι πετάχτηκαν στο δρόμο. Με περικοπές που έδειχναν το δρόμο και στην τρόικα στο πόσα ακριβώς πρέπει να διαμορφωθεί ο βασικός μισθός για όλο τον ιδιωτικό τομέα. Με λουκέτα σε εφημερίδες, τηλεοπτικούς σταθμούς, περιοδικά, ραδιόφωνα.

Ω, ναι η ΕΣΗΕΑ έδωσε τη μάχη. Την έδωσε από θέση άμυνας, υπηρετώντας ολοένα και πιο πιστά το θεώρημα πως οι δημοσιογράφοι ταυτίζονται με τα συμφέροντα των εκδοτών, με τα συμφέροντα των ιδιοκτητών. Αυτό είναι και το βασικό ζήτημα του κλάδου. Όσο απολύονταν συνδικαλιστές στα ΜΜΕ, η ΕΣΗΕΑ έβαζε την ουρά στα σκέλια, συνεχίζοντας να παρακαλά τους εκδότες γενικά και ειδικά. Το ειδικά αφορούσε στην κάποια-κάποτε “πρόσληψη” των δικών τους παιδιών...Η “Πρωτοβουλία για την Ανατροπή”, οι θέσεις των συνδικαλιστών της όλο αυτό το διάστημα αντιμετωπιζόταν δυστυχώς από την κυρίαρχη μερίδα του συνδικαλιστικού μπλοκ στα ΜΜΕ με απαξίωση. “Συνδικαλιστές” που μιλούσαν στο όνομα του κλάδου, παζάρευαν μετά τα συμφέροντά του με τους εκδότες.

Ο συνδικαλισμός στον κλάδο των δημοσιογράφων, ανοιχτά ή συγκεκαλυμμένα ταυτιζόταν ολοένα και πιο πιστά με το συμφέρον του εκδότη.

Μη τυχόν και κλείσει η εφημερίδα του, μη τυχόν και κλείσει το κανάλι του. Μέσα σε μόλις πέντε χρόνια έσβησε οριστικά η όποια λάμψη ή εξουσία είχαν οι “δημοσιογράφοι” ως κλάδος, ως εργαζόμενοι. Μετατράπηκαν σε απλά και εύκολα εργαλεία φθηνής εργασίας –“συνδετήρες” τους λέγαμε στις εφημερίδες- που καμιά σχέση δεν έχουν με τη δημοσιογραφία. Με ευέλικτες σχέσεις εργασίας και ακόμη πιο ευέλικτους μισθούς. Εφημερίδες έκλεισαν, εκδότες εξαφανίστηκαν με γεμάτα τα προσωπικά τους σεντούκια περιουσίας αφού ρήμαξαν πριν τα Μέσα τους και τα φόρτωσαν με χρέη εκατομμυρίων. Οι δημοσιογράφοι, οι εργαζόμενοι εκείνων των Μέσων που υποστήριζαν, ταύτιζαν έως και φανατικά τα συμφέροντα τους με αυτά των αφεντικών τους, προφανώς και έχουν σήμερα δουλειά. Κακοπληρωμένη, με δελτίο, σε site, χωρίς δυνατότητα ανάληψης πρωτοβουλιών για έρευνες, θέματα, ρεπορτάζ. Χωρίς να ασκούν τη δημοσιογραφία. Αλλά έχουν δουλειά.

Ο κλάδος σήμερα βρίσκεται σε μεταίχιμο. Ή όσοι έχουν δουλειά, είναι άνεργοι, σε site με 400 ευρώ μούρα θα πάνε να ψηφίσουν αγωνιστικά και διαφορετικά από το συμφέρον του αφεντικού τους ή θα κλείσει οριστικά το κεφάλαιο δημοσιογραφία στην Ελλάδα. Ή θα ψηφίσουν συνδικαλισμό που θα βρίσκεται απέναντι από τα αφεντικά (όχι τα Μέσα) ή θα βάλουν τη θηλιά στο λαιμό τους.

Η επιλογή αυτή τη φορά δεν είναι δύσκολη. Ψηφίζουμε **“Πρωτοβουλία για την Ανατροπή”** για έναν και μόνο απλό λόγο. Επειδή το συμφέρον της δημοσιογραφίας και των δημοσιογράφων δεν ταυτίζεται με το συμφέρον του εκδότη, καναλάρχη, ιδιοκτήτη.